

Iranian Independent Islamic Human Rights Commission
کمیسیون حقوق بشر اسلامی ایران
انجمن حقوق انسان الاسلامیه فی ایران

غیر قابل دفاع: حملہ غیر قانونی اسرائیل به ایران

امور پژوهشی، آموزشی و ترویجی کمیسیون حقوق بشر اسلامی ایران

تابستان ۱۴۰۴

توضیحات مقدماتی کمیسیون:

بلافاصله پس از تجاوز اسرائیل به ایران، در سطح جهانی تحلیل های حقوقی متنوعی در این خصوص انتشار یافت. برخی از موارد گوئی پیوست حقوقی اصل عملیات تجاوز بودند که از قبل تهیه و از سوی محافل مرتبط با صهیونیست ها انتشار یافتند و با مبانی ضعیف و غیر قابل قبول در صدد توجیه جنایت برآمدند اما حقوقدانان متعددی بر اساس موازین حقوق بین الملل این تجاوز آشکار را محکوم نموده و تحلیل حقوقی خود در این خصوص را ارائه کردند. امور پژوهشی کمیسیون حقوق بشر اسلامی ایران، همزمان با ۱۲ روز تجاوز به ایران، اکثر نوشتارهای حقوقی مزبور را به فارسی برگردان نمود و بسیاری از آنها را در کانال خبرنامه تخصصی کمیسیون در تلگرام در دسترس عموم قرار داد. با این حال، برخی از موارد فرصت انتشار پیدا نکرد. مقاله حاضر یکی از آنهاست که هم اینک تقدیم حضور مخاطبان ارجمند میشود. این نوشتار قبل از پیوستن آمریکا به اسرائیل در حمله به ایران منتشر شده فلذا متمرکز بر تحلیل حقوقی تجاوز اسرائیل است اما در انتها پیش بینی کرده که ممکن است آمریکا نیز به این تجاوز ملحق شود که با صراحت تاکید نموده: «انجام این کار، ایالات متحده را درگیر یک اقدام تجاوزکارانه غیرقانونی می کند. البته این اولین بار نخواهد بود که آمریکا مرتکب چنین تخلفاتی میشود».

امید است اطلاع مخاطبان ارجمند از این قبیل مباحث فنی حقوقی آنها را بیشتر مصمم سازد که در دفاع از حقوق قربانیان تجاوز اسرائیل و آمریکا از هر گونه تلاشی دریغ نورزند و همواره مطالبه گر حق و عدالت باشند.

امور پژوهشی، آموزشی و ترویجی کمیسیون حقوق بشر اسلامی ایران

تیرماه ۱۴۰۴

♦ نویسنده: عادل احمد حق، سردبیر اجرایی وبسایت Just Security، استاد حقوق و پژوهشگر کرسی «قاضی

جان او. نیومن» در دانشکده حقوق رانگز و نویسنده ی کتاب «قانون و اخلاق در جنگ»

♦ برگردان فارسی: در امور پژوهشی کمیسیون حقوق بشر اسلامی ایران، تیرماه ۱۴۰۴

♦ مآخذ: سایت امنیت عادلانه، منتشره در ۱۹ ژوئن ۲۰۲۵

متن مقاله:

در شب ۱۲ ژوئن ۲۰۲۵، نیروهای دفاعی اسرائیل (IDF) یک کارزار مداوم از حملات هوایی را در سراسر ایران آغاز کردند و تأسیسات نظامی، سایت‌های هسته‌ای، اماکن صنعتی غیرنظامی و ساختمان‌های آپارتمانی غیرنظامی را بمباران کردند. طبق گزارش‌ها، حمله هوایی ارتش اسرائیل به یک ساختمان آپارتمانی منجر به کشته شدن ۲۰ کودک شد. تا ۱۹ ژوئن، طبق گزارش یک سازمان غیردولتی ایرانی که به طور گسترده مورد استناد قرار گرفته، حملات هوایی ارتش اسرائیل حداقل ۲۶۳ غیرنظامی را کشته و حداقل ۳۳۵ غیرنظامی را زخمی کرده بوده است. اسرائیل کارزار نظامی خود را «عملیات غُرش شیر» می‌نامد. ایران در پاسخ، حملات موشکی بالستیک به تأسیسات نظامی، ساختمان‌های آپارتمانی غیرنظامی و حداقل یک بیمارستان اقدام نموده است. [اشاره به بیمارستان نظامی سوروکا محل بستری شدن جنایتکاران در غزه می‌کند که گویا از قبل تخلیه شده اما در اثر اصابت موشک ایران به مرکز راهبردی مجاور آن، بخشی از شیشه‌های بیمارستان در اثر امواج انفجار شکسته است. مترجم]. هم اسرائیل و هم ایران قوانین بین‌المللی بشردوستانه را نقض می‌کنند و باید متوقف شوند.

این مقاله بر وضعیت حقوقی تهاجم نظامی اسرائیل از نگاه منشور سازمان ملل متحد تمرکز خواهد کرد.

استفاده از زور توسط اسرائیل علیه ایران آشکارا غیرقانونی و نقض آشکار منشور سازمان ملل متحد بوده و هست. منشور [ملل متحد]، استفاده از زور را مگر با مجوز شورای امنیت سازمان ملل متحد یا در اعمال حق دفاع از خود «در صورت وقوع حمله مسلحانه» ممنوع می‌کند. هیچ حمله مسلحانه‌ای از سوی ایران علیه اسرائیل در ۱۲ ژوئن رخ نداده، یا در شرف وقوع نبوده، یا قرار نبوده رخ دهد، مگر اینکه با استفاده فوری از زور از آن جلوگیری شود. هیچ حمله مسلحانه جاری، حمله مسلحانه اولیه، حمله مسلحانه قریب‌الوقوع یا حمله مسلحانه قریب‌الوقوع وجود نداشته است. قانون یاد شده [از منشور ملل متحد] کاملاً جا افتاده است. هنگامی که اسرائیل در سال ۱۹۸۱ به تأسیسات هسته‌ای عراق حمله کرد، شورای امنیت سازمان ملل متحد به اتفاق آرا قطعنامه‌ای را تصویب کرد [با کاربرد این عبارت‌ها] که «حمله نظامی اسرائیل را که نقض آشکار منشور سازمان ملل متحد است، به شدت محکوم می‌کند» و «از اسرائیل می‌خواهد که در آینده از چنین اقداماتی خودداری کند».

شورای امنیت سازمان ملل متحد استفاده از زور توسط اسرائیل علیه ایران را مجاز ندانست. در یک جلسه اضطراری، چندین عضو شورا آن را غیرقانونی اعلام کردند. سایر اعضا خواستار کاهش تنش و بازگشت به دیپلماسی شدند، که منطقاً دلالت بر این دارد که استفاده از زور توسط اسرائیل برای جلوگیری از حمله مسلحانه [احتمالی] توسط ایران ضروری نیست. همانطور که آژانس بین‌المللی انرژی اتمی دریافت، عدم همکاری کامل ایران با آژانس «سؤالاتی را مطرح می‌کند که [بررسی آنها] در صلاحیت شورای امنیت سازمان ملل متحد، به عنوان نهادی که مسئولیت اصلی حفظ صلح و امنیت بین‌المللی را بر عهده دارد، است.» هر گونه قصور ایران [در تعامل با آژانس بین

المللی انرژی اتمی] از نظر قانونی استفاده یکجانبه از نیروی مسلح [توسط اسرائیل یا هر کشور دیگر علیه ایران] را توجیه نمی‌کند. غیرقانونی بودن آشکار استفاده از زور توسط اسرائیل به سرعت اما با حوصله و تعمق در مقاله منتشره مارکو میلانوویچ توضیح داده شد.

در ۱۷ ژوئن، اسرائیل نامه‌ای به شورای امنیت سازمان ملل متحد ارسال کرد و شورا را از عملیات نظامی جاری خود مطلع ساخت. این نامه صراحتاً به حق دفاع از خود اسرائیل تحت موازین بین‌المللی استناد نمی‌کند و به ماده ۵۱ منشور سازمان ملل (که این حق را به رسمیت می‌شناسد) اشاره‌ای نمی‌کند. با این وجود، این نامه چیزهای مختلفی می‌گوید که شبیه [استناد به] موازین بین‌المللی به نظر می‌رسند. اسرائیل ادعا می‌کند که «برای دفاع از امنیت و موجودیت خود» در برابر «تجاوز مداوم ایران» اقدام می‌کند. این نامه به «تهدید وجودی و قریب‌الوقوع از جانب برنامه سلاح هسته‌ای و موشک‌های بالستیک ایران» و همچنین «تهدید قریب‌الوقوع» «حملات موشکی و نیابتی ایران» اشاره می‌کند. این نامه عملیات نظامی خود را «آخرین چاره» توصیف می‌کند که در «آخرین فرصت برای جلوگیری از دستیابی ایران به سلاح هسته‌ای ... پس از ناکارآمدی دیپلماسی» اتخاذ شده است. همچنین می‌گوید که ایران «به طور قابل توجهی» در «حملات مداوم و غیرقانونی» حزب‌الله، حوثی‌ها، حماس و «دیگران» دخیل است.

اگرچه نامه اسرائیل [نوعی استنادات] شبه حقوق بین‌المللی را بازتاب می‌دهد، اما [منطبق با] حقوق بین‌الملل نیست. آیا اسرائیل می‌گوید که حمله مسلحانه از سوی ایران قریب‌الوقوع بوده است؟ چنین حمله مسلحانه قریب‌الوقوعی وجود نداشته است، چه برسد به حمله‌ای با استفاده از سلاح‌های هسته‌ای که ایران [اصلاً سلاح مزبور را] در اختیار ندارد و تصمیمی برای دنبال کردن آن نگرفته است (طبق گزارش جامعه اطلاعاتی ایالات متحده).

آیا اسرائیل می‌گوید که حمله مسلحانه از سوی گروه‌های مسلح مورد حمایت ایران قریب‌الوقوع بوده است؟ استفاده اسرائیل از زور علیه این گروه‌های مسلح نبوده یا در جهت قطع حمایت ایران از آنها، آنطور که برابر قواعد دفاع از خود [به ویژه رعایت] تناسب و ضرورت ایجاب می‌کند، صورت نگرفته است. اسرائیل هیچ مدرکی دال بر حمله مسلحانه قریب‌الوقوع ارائه نمی‌دهد. بیانیه اسرائیل به گفته آیت‌الله علی خامنه‌ای، رهبر ایران، استناد می‌کند که اسرائیل «یک غده سرطانی است که باید ریشه‌کن شود و ریشه‌کن خواهد شد». استفاده آشکار [از نقل قول دارای] فعل مجهول و فاقد هرگونه اشاره به سلاح‌های هسته‌ای یا اقدام نظامی را باید کنار گذاشت [و چنین استنادی برای توجیه حمله نظامی کاربردی ندارد]. اگر اظهارات تند می‌توانستند استفاده از زور را توجیه کنند، بشریت هرگز از جنگ سرد جان سالم به در نمی‌برد. (کسانی که این گونه به اظهارات آیت‌الله خامنه‌ای استناد و قضاوت می‌کنند باید توجه داشته باشند که او سال‌هاست پیوسته گفته است که ایران سلاح هسته‌ای نمی‌خواهد و استفاده از آنها را خلاف اسلام می‌داند).

اسرائیل به حملات مستقیم ایران علیه خود در آوریل و اکتبر ۲۰۲۴ اشاره می‌کند. با این حال، اسرائیل از ذکر این نکته غفلت می‌کند که این حملات در واقع اقدامات تلافی‌جویانه (غیرقانونی)^۱ محدود در پاسخ به عملیات‌های مشخص اسرائیل [علیه ایران] بوده‌اند، نه نشانه‌هایی از حملات آینده.

در نهایت، اسرائیل به حملات گروه‌های مسلح مورد حمایت ایران به اسرائیل اشاره می‌کند. اما باز کنار می‌گذارد [توجه به اینکه] آیا بر اساس حقوق مسئولیت بین‌المللی دولت‌ها این حملات به عنوان حملات مسلحانه ایران یا حملات مسلحانه منتسب به ایران تلقی می‌شود یا خیر. استفاده اسرائیل از زور علیه این گروه‌ها یا علیه خطوط حمایتی ایران از آنها نیست. موشک‌های شلیک‌شده توسط حوثی‌ها از یمن، از نظر قانونی نمی‌توانند بمباران تأسیسات انرژی هسته‌ای ایران را توجیه کنند.

در مقاله‌ای که پیش از این منتشر شده^۲، یکی از حقوق‌دانان اظهار داشت که برای اسرائیل «غیرمنطقی» نیست که نتیجه‌گیری کند ایران «به‌طور برگشت‌ناپذیری متعهد» به ساخت سلاح هسته‌ای و استفاده از آن در حمله مسلحانه علیه اسرائیل است و چنین تعهد برگشت‌ناپذیری ممکن است استفاده از زور را علی‌رغم عدم وجود یک حمله «موقتی» قریب‌الوقوع در آینده نزدیک توجیه کند.

در واقع، این نتیجه‌گیری غیرمنطقی است. هیچ مدرک و دلیل قابل توجهی برای تأیید آن وجود ندارد. این [ادعا] خلاف عقل سلیم است. بیایید ساده صحبت کنیم. مهم‌ترین واقعیت در مورد اسرائیل و ایران این است که اسرائیل ده‌ها سلاح هسته‌ای دارد و ایران هیچ سلاح هسته‌ای ندارد. ایران قصد حمله به اسرائیل با سلاح‌های هسته‌ای را ندارد (که البته اصلاً این سلاح را ندارد و طبق گفته جامعه اطلاعاتی ایالات متحده، تصمیم به ساخت آن هم نگرفته است). [اگر هم فرض کنیم ایران روزی بخواهد چنین کند] اسرائیل نیز [با کاربرد سلاح هسته‌ای] تلافی خواهد کرد و ایران خاکستر خواهد شد، مردمش کشته می‌شوند، میراثش نابود می‌شود و شکل حکومتش از روی زمین محو می‌شود. هر متخصص معتبری در مورد استراتژی امنیت ملی ایران موافق است که هدف اصلی آن بقای نظام سیاسی و ملت است. هرگونه تصویری مبنی بر اینکه ایران قصد دارد نابودی تضمین‌شده متقابل را آغاز کند، توهمی بیش نیست و نمی‌تواند مبنای منطقی برای استفاده از زور تحت موازین بین‌المللی فراهم کند.

^۱. توضیح مترجم: نویسنده با بیان اینکه اقدامات تلافی‌جویانه مسلحانه ایران محدود، غیرپیوسته و نه به‌صورت مداوم یا گسترده بوده، در واقع تأکید دارد که یک الگوی پیوسته و منسجمی برای حمله به اسرائیل وجود نداشته که بتواند مورد استناد برای حمله نظامی اسرائیل قرار گیرد. اما در عین حال اینکه چرا از عبارت «غیر قانونی» داخل پرانتز استفاده کرده احتمالاً برای مخاطبان سؤال برانگیز است. نویسنده به نوشتاری که در سال ۲۰۲۰ بعد از ترور سرلشکر سلیمانی نگاشته، ارجاع داده است که عنوان آن بشرح زیر بوده است:

Adil Ahmad Haque, Iran's Unlawful Reprisal (and Ours), published in: <https://www.justsecurity.org/67903/irans-unlawful-reprisal-and-ours/>, January ۸, ۲۰۲۰

^۲. توضیح مترجم: نویسنده اشاره به مقاله‌ای دارد که در یکی از سایت‌های حامی اسرائیل از سوی مایکل اشمیت نگاشته و منتشر شد با مشخصات زیر:
Michael N. Schmitt, Israel's Operation Rising Lion and the Right of Self-Defense, published in: <https://lieber.westpoint.edu/israels-operation-rising-lion-right-of-self-defense/>, Jun ۱۶, ۲۰۲۵

حمله مسلحانه و مخاصمه مسلحانه

در ۱۸ ژوئن، معاون دادستان کل اسرائیل نوشت که حمله نظامی اسرائیل «به عنوان بخشی از مخاصمه مسلحانه مداوم بین [ایران] و اسرائیل، با توجه به تهدید وجودی و قریب الوقوع برنامه‌های سلاح هسته‌ای و موشک‌های بالستیک ایران، آغاز شده است.» او در ادامه نوشت:

ایران سال‌هاست که به طور مستقیم و غیرمستقیم، از طریق گروه‌های نیابتی مختلف در خاورمیانه، درگیر مخاصمه مسلحانه با اسرائیل بوده است. یکی از اوج‌های اخیر این مخاصمه مسلحانه مداوم، حملات موشکی و پهپادی ایران به اسرائیل در آوریل و اکتبر ۲۰۲۴ بود که از نظر دامنه [حمله موشکی]، به لحاظ تاریخی بی‌سابقه است. بر این اساس، اقدامات اسرائیل باید در پرتو حقوق مخاصمات مسلحانه ارزیابی شود.

به نظر می‌رسد دو محقق حقوقی در مقاله‌ای که قبلاً منتشر شده، ادعاهای مشابهی را مطرح کرده‌اند^۳ (اگرچه معنای مورد نظر آنها اغلب مشخص نیست). آنها اذعان می‌کنند که اگر عملیات نظامی اسرائیل «شامل استفاده از زور مبتنی بر پیش‌بینی یک تهدیدآتی غیر قریب‌الوقوع - هسته‌ای یا متعارف - باشد، دلیل خوبی برای غیرقانونی دانستن آن وجود دارد.» با این حال، به نظر می‌رسد آنها، حداقل تا حدی، استدلال می‌کنند که عملیات نظامی اسرائیل توسل به زور نبوده، بلکه تصاعد یک «مخاصمه مسلحانه» جاری است که در آن اقدام پیشگیرانه از نظر حقوقی مجاز است. چنین ادعاهایی بی‌معنی هستند. آنها دو بخش از حقوق بین‌الملل را با هم ترکیب می‌کنند. طبق حقوق بین‌الملل، یک «مخاصمه مسلحانه» باعث اعمال حقوق مخاصمات مسلحانه (که به عنوان حقوق بین‌الملل بشردوستانه یا IHL نیز شناخته می‌شود) نسبت به هر دو طرف درگیری می‌شود. اما یک مخاصمه مسلحانه به هیچ‌یک از طرفین این درگیری، چه برسد به هر دو طرف، مجوز استفاده از زور نمی‌دهد. از نظر منطقی، اگر وجود یک مخاصمه مسلحانه مداوم، مبنای حقوقی مستقلی برای استفاده از زور فراهم می‌کرد، این نتیجه حاصل می‌شد که ایران از نظر حقوقی مجاز به حمله به اسرائیل قبل از ۱۲ ژوئن بوده است. اینطور نبود. [فلذا] اسرائیل نیز اجازه حمله به ایران را نداشت.

فقط یک «حمله مسلحانه» در معنای منشور سازمان ملل می‌تواند به یک کشور اجازه دهد تا در دفاع از خود از زور علیه کشور دیگر استفاده کند. در حالی که اصطلاحات «مخاصمه مسلحانه» و «حمله مسلحانه» شبیه به هم به نظر می‌رسند، معانی متفاوتی دارند و اهداف متفاوتی را دنبال می‌کنند. اصطلاح «مخاصمه مسلحانه» ممکن است به طور گسترده تفسیر شود - حتی در دوره‌های طولانی وقفه در خصومت‌های فعال - زیرا اثر حقوقی آن حفاظت از افراد و محدود کردن عملیات‌های نظامی است.. برای روشن شدن موضوع با طرح یک مثال دیگر، متذکر می‌شوم که [

^۳. توضیح مترجم: منظور نویسنده مقاله زیر است:

Amichai Cohen and Yuval Shany, A New War or a New Stage in an Ongoing War – Observations on June ۱۳ Israeli Attack against Iran, published in: <https://www.justsecurity.org/۱۱۴۶۴۱/israel-iran-un-charter-jus-ad-bellum/>, June ۱۵, ۲۰۲۵

بازداشت یک سرباز ممکن است برای شروع یک «مخاصمه مسلحانه بین‌المللی» و به همراه آن، اعمال حمایت‌های مندرج در کنوانسیون‌های ژنو کافی باشد، اما به منزله «حمله مسلحانه» که حق دفاع از خود را ایجاد کند، نخواهد بود. در مقابل، اصطلاح «حمله مسلحانه» باید به طور محدود تفسیر شود تا اطمینان حاصل شود که در صورت عدم وجود حمله‌ای در حال انجام یا قریب‌الوقوع که توقف یا دفع آن با زور ضروری باشد، استفاده از زور مجاز نیست. دفاع از خود یک استثنای محدود بر قاعده کلی ممنوعیت توسل به زور است و «حمله مسلحانه» باید به طور محدود تفسیر شود تا این استثنا، قاعده را تحت الشعاع قرار ندهد.

نکته اساسی این است که حتی اگر مخاصمه مسلحانه مداومی بین اسرائیل و ایران (به تنهایی یا همراه با گروه‌های مسلحی که از آنها حمایت می‌کند) وجود داشته باشد، این نشان نمی‌دهد که یک «حمله مسلحانه» مداوم یا قریب‌الوقوع وجود داشته که استفاده از زور علیه ایران را ضروری کند. چنین حمله‌ای وجود نداشته است. در حالی که «اقدامات اسرائیل باید با توجه به حقوق مخاصمات مسلحانه ارزیابی شود»، آنها همچنین باید با توجه به منشور سازمان ملل متحد که آشکارا آن را نقض می‌کنند، ارزیابی شوند.

بر اساس [منابع] اعلامی کمیته بین‌المللی صلیب سرخ (ICRC)^۴، یک مخاصمه مسلحانه بین‌المللی ممکن است حتی در طول وقفه‌های طولانی در خصومت‌ها ادامه یابد، تا زمانی که «پایان کلی عملیات‌های نظامی» به طور روشن نشان‌دهنده «پایان نهایی تمام درگیری‌ها میان همه طرف‌های دخیل» باشد. حتی «استقرار مجدد نیروها در امتداد مرز برای ایجاد ظرفیت نظامی یا بسیج یا استقرار نیروها برای اهداف دفاعی یا تهاجمی» می‌تواند یک مخاصمه مسلحانه را ماه‌ها یا حتی سال‌ها بدون هیچ گونه تبادل آتشی ادامه دهد. آیا این بدان معناست که یک یا هر دو کشور می‌توانند هر زمان که بخواهند استفاده از زور علیه دیگری را از سر بگیرند؟ البته که نه. درگیری‌های متوقف شده باید متوقف بمانند. آتش‌بس باید به صلح پایدار منجر شود. وقفه در جنگ باید فرصتی برای حل و فصل اختلافات از طریق مسالمت‌آمیز یا دعوت از شورای امنیت سازمان ملل متحد برای تعیین وجود (غیر قریب‌الوقوع) تهدیدهای علیه صلح و اتخاذ تدابیری برای حفظ صلح و امنیت بین‌المللی باشد. تداوم یک مخاصمه مسلحانه، حمایت‌های حقوق بین‌الملل بشردوستانه را گسترش می‌دهد. این امر مجوز استفاده از زور در دفاع از خود را به طور نامحدود تمدید نمی‌کند.

اگر اسرائیل یکی از طرفین مخاصمه مسلحانه مداوم با ایران و گروه‌های مسلح مختلفی باشد که [ایران] از آنها حمایت می‌کند، به ویژه حماس، حزب‌الله و حوثی‌ها [در یمن]، هیچ چیز تغییر نمی‌کند. برای اینکه چنین مخاصمه

^۴. توضیح مترجم: نویسنده در بیان منبع نظر کمیته بین‌المللی صلیب سرخ، رفرنس زیر را مطرح کرده است:

https://ihl-databases.icrc.org/en/ihl-treaties/gci-۱۹۴۹/article-۲/commentary/۲۰۱۶?activeTab=۱۹۴۹GCS-APs-and-commentaries#۱۱۰_B

مسلحانه «بین‌المللی شده‌ای» وجود داشته باشد، ایران باید یا «کنترل کلی» یا «کنترل مؤثر» بر این گروه‌های مسلح اعمال کند که فراتر از تأمین مالی و تجهیز آنها باشد (برای اطلاعات بیشتر در این مورد و گفتگوهای مطرح در سطح دکترین علمای حقوق به منابع ذیربط می‌توان مراجعه کرد).^۵

[طرح] این موضوع، مشکوک به نظر می‌رسد، علاوه بر اینکه بی‌ربط نیز هست. تنها چیزی که از وجود چنین مخاصمه مسلحانه بین‌المللی شده‌ای می‌توان نتیجه گرفت، این است که حقوق بین‌الملل مخاصمات مسلحانه بر خصومت‌های آینده بین اسرائیل و گروه‌های مسلح یاد شده اعمال خواهد شد. هیچ چیز در مورد اینکه آیا اسرائیل می‌تواند با عنوان دفاع از خود علیه ایران از زور استفاده کند یا خیر، در حالی که هدف آن متوقف کردن، دفع یا پیشگیری از یک حمله مسلحانه قریب‌الوقوع نیست،^۶ نمی‌تواند پاسخی مثبت بدست دهد. فلذا این قبیل ادعاها نتیجه‌ای در پی نخواهد داشت.

در نهایت، نامه اسرائیل ادعا می‌کند که ایران «به طور قابل توجهی در حملات مداوم و غیرقانونی نیروهای نیابتی خود علیه اسرائیل دخیل بوده و همچنان هست.» طبق حقوق بین‌الملل، «دخالت و نقش آفرینی اساسی» یک دولت در اقدامات به اندازه کافی سنگین نیروهای مسلح گروه‌های دیگر می‌تواند یک عمل تجاوزکارانه و حمله مسلحانه توسط آن دولت محسوب شود. دیوان بین‌المللی دادگستری حکم داده است که «دخالت اساسی» مستلزم چیزی بیش از «کمک... به شکل تأمین سلاح یا پشتیبانی لجستیکی یا سایر پشتیبانی‌ها» است، اما آستانه دقیق آن مشخص نیست. این مورد نیز در قبال سوال مورد بحث [راجع به مبنای حمله به ایران] بی‌ربط جلوه می‌کند. استفاده اسرائیل از زور متوجه گروه‌های مسلح یا خطوط حمایتی ایران از آنها نبوده است، بنابراین خارج از محدودیت‌های حقوقی ضرورت و تناسب در چارچوب حق دفاع از خود قرار می‌گیرد. هرگونه تلاش برای دور زدن محدودیت‌های حق دفاع از خود از طریق تلفیق آن با حقوق مخاصمات مسلحانه باید رد شود. این نهادهای حقوقی متمایز، کارکردهای متفاوتی دارند و این قبیل تلاشها برای تلفیق، هر دو را تضعیف می‌کند.

نتیجه‌گیری

استفاده از زور توسط اسرائیل علیه ایران نقض آشکار منشور سازمان ملل متحد بوده و هست. این اقدام نه با مجوز شورای امنیت سازمان ملل متحد بوده است و نه پاسخی به یک حمله مسلحانه واقعی یا قریب‌الوقوع از سوی ایران. به همین سادگی.

^۵. توضیح مترجم: نویسنده همان متبعی که در اشاره به نظر کمیته بین‌المللی صلیب سرخ بیان کرده را به عنوان یک لینک قابل رجوع برای مطالعه بیشتر، در این بخش مقاله خود مطرح کرده است.

در زمان نگارش این متن، گزارش شده است که رئیس جمهور ایالات متحده در حال بررسی پیوستن به حمله نظامی اسرائیل علیه ایران است. انجام این کار، ایالات متحده را درگیر یک اقدام تجاوزکارانه غیرقانونی می کند. [البته] این اولین بار نخواهد بود [که آمریکا مرتکب چنین تخلفاتی میشود].